

הצילום עוד במולדתו, והשני ללואיזה ריינר. אלא שזאת קיבלת את הפרס בדרך כה אישית. לא זו בלבד שבמים שבהם היה הנוהר סימן-ההיכר של עולם הסרטים, היא התעקשה להסתובב בלי איפור, ולברשה במיכנסיים בכל פעם שהיתה מחוץ לאולפן ההסרטה, אלא שסיבה לברא לטכס האקדמיה אם הפרס לא ייבטח לה מראש. אחרת, מה יש לה לעשות שם? היא הובאה למסיבת האוסקרים ברגע הר אחרון בשיער לא-מסורק, והוליווד כולה ראתה בכך פגיעה בכבודה.

לסחוטו כרימון. "שני האוסקרים הללו והסו את הקאריירה שלי" אמרה לואיזה ריינר מאוחר יותר. זאת, אולי הגומה קטנה, כיוון שמה שהרס את הקאריירה שלה היה סידרת הסרטים הרעיוניים שבהם נאלצה להופיע אחרי שתי הצלחותיה הראשונות, כאשר חברת אחר-גיראמ מנסה לסחוט אותה (היא עצמה השתמשה בביטוי זה) ולנצל כל גרם של תהילה שרכשה לעצמה. והמרד-כיב הפחות חשוב מכל בקביעת דרכה, היה היא עצמה.

באחד הסרטים התרשם הצוות מסצנה מסוימת, והוחלט לצלם אותה שוב. מן הבודק ועד הערב צילמו אותה הסצנה, מכל הזוויות האפשריות. לבסוף, כאשר הגיעו לחדר-העריכה, החליטו להשתמש בסצנות שצילמו בערב. אומנם אני כבר הייתי אז עייפה מאד, והמישחק היה פחות טוב, אבל מה ששיכנע אותם היה איכות הצילום.

בעידוד בעלה דאו, המחזאי קליפורד אודטס, היא פרשה מהוליווד כדי להופיע במחזה. בניתיים התגרשה מבעלה, וישאה בשנית, הפיעה על הבמה האנגלית וחזרה בפעם האחרונה לקולנוע ב-1943, בסרט בשם בני ערובה. התוצאה לא גירתה אותה להמשיך. מאז היא מופיעה לעיתים

שחקן ריצ'ארד ברטון מחזיק "עוזי" בידו כ"אוזי הפרא" המחיר - 12 מיליון. כמה עלה ה"עוזי"?

מזומנות על הבמה (אחת מהצלחותיה ה- גדולות היתה בתפקיד נינה בהשחן) ב- ערבי קריאה, ולעיתים רחוקות מאד במחזות טלוויזיה.

אף על פי כן, רבים זוכרים אותה עד עצם היום הזה: הן כאחת היחידות ש- העיזה לומר "לא" להוליווד, והן כסמל המסירות הנשית מן האדמה הטובה.

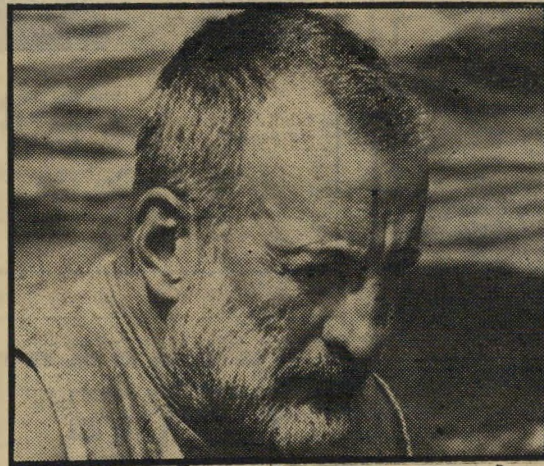
הפקות

"עוזי" בתפקיד הראשי

לדרום-אפריקה יש אולי בעיות בא"ם, אבל בתחום הקולנוע היא דווקא מסתדרת די טוב. היא מרשכת באחרונה הפקות יקרות, כוכבים נוצצים וסרטי-ייקורה. מדברים על היחסים בין השחורים והלבנים בלבשת השחורה, בנוסה שאיגו מיינר עד למצוא חן בעיניהם של חלוצי הכוח השחור. והפרט הפיקנטו מכל: משום-מה מצאו מפיקי הסרט לנכון לשים בידי גיבוריה, שכרי חרב מכל העולם, את כל-הנשק המתקשר ישירות לישראל - העוזי.

המיבצע הקולנועי החדש בדרום-אפריקה הוא, כמיבצעים הקודמים, בריטי ב- מקורו. שמה של ההפקה אווזי הפרא, כשמו של ספר שנכתב על-ידי דניאל קארני, בנו של פקד משרד-המושבות הבריטי שגולד בבירות וחי היום ב- רודזיה. נושא הספר הוא מיבצע שבו 50 שכירי-חרב לבנים מצילים נשיא של מדינה שחורה, שהופל מכס השילטון. אווזי הפרא הוא כינוי לשכירי-חרב ש- בו השתמש הסופר האירי שון או'פאלוין כדי לתאר את עיסוקי בני-צעמו, שהלכו להילחם בשדות זרים למען התהילה ולמ ען הפרנסה שלא נמצאה בשפע, בביתם. שם אחר לאותו המיבצע, המקובל כיום יותר ומתייחס ישירות לשכירי-החרב הר אפריקאים הוא, "כלבי המילחמה" - ואכן זהו שמו של ספר בעל נושא דומה מאד, של פרדריק (תיק אודסה) פורסייט, ש- עומד גם הוא להפוך בקרוב לסרט.

מה שמבליט במיוחד את הפקת אווזי הפרא הוא המשאבים המשקעים בו. כבר היום ברור שהסרט יעלה כ-12 מיליון דולר, וברשימת הכוכבים הנוטלים בו חלק אפשר למצוא את ריצ'ארד ברטון (מפקד היחידה), רוג'ר מור, ריצ'ארד האריס ו- הארדי קרוגר. מפיקי הסרט אינם שוכים חיים לציון ישוב ירושלים כי זו תהיה הפעם הראשונה שבה יראו, מול פני המצלמה, כיצד מגייסים ומאמנים את שכירי החרב ומתן הדרכים שבהן פעלו באפריקה. לשם כך הוזמן במיוחד קולונל מייק הוואר, (המשך בעמוד 44)

ג'ורג' סי. סקוט: קשיחות ורגישות

אינו סיפרו הטוב ביותר, נושא בחלק מן האשמה, אבל אין בכך כדי לנחם את צופה הקולנוע.

איים בלי זרם

איים בזרם (גת, תל-אביב, ארצות-הברית) - הנמאי פרנקלין שאפנר, הצלם פרד קונקאמפ

והשחקן ג'ורג' סי. סקוט שיתפו כבר פעולה בעבר, בפאטון, והתוצאה הוכיחה כבר אז את כישורו של כל אחד מהם לחוד, ואת ההבנה השוררת ביניהם כשהם עובדים יחד. אבל נראה שגם הם לא יכלו להתגבר על המיכשול שהפיל עד היום קורבנות אינ-ספור, ששמו סיפורי המינגווי.

מה שהיה כובש את המינגווי במיוחד, אילו ראה את הסרט, היו כמה מוקטעי המשחק. בעיקר ג'ורג' סי. סקוט, המגלם את בן-דמותו של הסופר בתערובת נדירה של קשיחות ורגישות, ושל עדנה המסתתרת מאחרי פולחן גבריות ודיוויד המינגוס, כידיד המסתתר מפני המציאות בתוך בקבוק המשקה (היחסים בין השניים מזכירים מאד ספר אחד של המינגווי, לרכוש ולאבד).

מצד שני, האירועים שבהם מעורבות דמויות משורטטות היטב אלה, נודפים ריח בנאלי ושגור מדי, עם תגובות הי שייכות למסורת ההוליוודית הישנה, בין אם ברכישת ליבו של בן המסטיג מאביו, או מוות הרואי תוך כדי הצלת פלטיים יהודים. אין ספק שהמינגווי עצמו, שאיים בזרם

אוטובוס התשוקות: גם מרגע לרגע

הצרים מזכירים ברמתם את המערכונים הפחות-מוצלחים מתוך אהבה נוסח אמריקה (שכמה משחקניה קבועים מופיעים כאן) קשה להתפעל מן המוצר הסופי.

גם נוערבוון - גם אסון

אוטובוס התשוקות (אלבני, תל-אביב, ארצות-הברית) - סרט בשם כזה הוצג בארץ כבר לפני שנים, אבל אז הוא היה מבוסס על סיפור של ג'ון סטיינבק.

לסרט החדש אין כל קשר לסטיינבק. זוהי מארזיה מעוד-כנת למדי על סיור הקאטאסטרופה למיניהם, ובעיקר ל-סידרת "נמל-תעופה..." על גילגוליה השונים.

את מקום המטוס תופס אוטובוס אטומי, מצויד ב-שיכלולים המופלאים ביותר של הטכניקה, היוצא למסע-הכבורה שלו מניו-יורק לדנוור. כמקובל בכל סרט קאטאסטרופה, יש כאן נבלים שרוצים לחבל במיבצע, בעיות אישיות של הנהגים ושל הטכנאים, מריבות ועימותים בין הנושאים, וכולם מקבלים ממדים גרוטסקיים מוגזמים, כדי להצביע כמובן על האיולת שמסתתר מאחרי האסונות המפוברקים למיניהם.

אולם כאשר מערכת ההקבלות וההצחקות נעשית גסה מרגע לרגע, ועלילות האוטובוס המשתולל בכבישי החרים